

JÓDAL KÁLMÁN

Ölj meg újra

Dél van, perzselő dél.

A szokásos szeánszomra megyek az agy- és lélekreparálómhoz. Taxival, és egy rendkívül bestresszelt sofőrrel. Elég ránézni: fél. Talán joggal, ki tudná erre a választ.

Az utcákon ugyanis valami puccsféle történik. Hogy kicsodák, nem tudom, és nem is érdekel. Golyók röpdösnek, vízágyúk, paprikaspray. Égett műanyag és papír szaga vegyül a légtérben, tudom, szerencsére ez a síkideg sofőr bekapcsolta a légkondit, úgy fuvaroz.

Ordító, rohamozó tömeg, és a hadsereg, a rendőrség, valamint a különleges egységek. A mind civil, mind egyenruhás legkülönfélébb – emberi és nem emberi – hatottakat látva kapcsolok, hogy éles történyt használ mindkét fél.

Szóval komoly, gondolom, és hátradőlök az ülésen. Aztán majdnem elnevetem magam, ugyanis eszembe jut a szójáték: puccs-puncs, puncs-puccs.

Mindössze egyetlen betű a különbség, és mégis mennyire más értelmet kaptak. Gyönyörű.

Mellesleg egészen érdekes így, kívülről szemlélni az egész performanszt.

Rövid gondolkodás után megkérdem a sofőrt, mi is ez.

– Síkfuturizmus – hallatszik a rémült hang.

Ismét hátradőlök, és lehunyom a szemem.

Végül megérkezünk a magándoki munkahelye elé, egy még le nem bontott, háromemeletes, a harmincas években épült luxuslakás-komplexumhoz (persze ezt csak az tudja, aki már járt benn, minden emelet egy lakás, természetesen ez kívülről nem látszik, simán beleolvad az utca összképébe).

Megnyomom az interfon megfelelő gombját, majd a berregésre kinyitom a bejáratit ajtót, ahogy mindig.

Fölcaplatva a második emeletre, fuldokolni kezdek egy picit (COPD-m van, na), majd belépek és helyet foglalok a meglehetősen eklektikus ízléssel berendezett, szuszogó, táguló-zsugorodó váróterem egyik bőrfotelében.

Valami halk, de irritálóan nyálás relaxációs zene árad a valahová, talán a falakba beépített hangszórókból, amit képtelen vagyok megszokni.

A pszichós már vár.

Már benn, az eléggé képlékeny állagú börtöncella-imitációban térdepelek a génmódosított kukoricán, a homlokomon egyetlen szó-felirattal: BŰNÖS. Sóhajtok, aztán nekikezdem: Nem megy. Nem megy az írás. Ahogy az álmodás sem. Már régóta.

A kopasz, szemüveges doki elmosolyodik. Azt mondja, írjak arról, hogy megölöm. Őt.

De hiszen már megírtam, feldolgoztam egyszer ugyanezt a témát, szólok neki gondterhelten.

Ölj meg újra, válaszolja kedvesen, kissé csibészesen mosolyogva.

Ismét eszembe jut az öl szó pompás kétértelműsége: öl (gyilkol) valamint öl (pl. anyaöl). Ugyanez a két betű, és mégis, szinte homlokegyenest ellentétes jelentést takar. A szöveggörnyezettől függ, melyik értelemben használjuk. Csodálatos.

Felkelek.

A doki közben ráírta a homlokára: ÁLDOZAT.

A nadrágomból előveszem az Uzi sorozatvetőmet, és lelövöldözöm vele a pszichósomat, akit különben szeretek a magam módján, és ő is engem, megérzi ezt az ember. Talán kár, hogy megtettem. Mindegy, késő ezen gondolkodni.

A doki moccanatlanul fekszik a téasztaszerűen nyúlós, szabálytalan alakú, rácsozott cellában, némi vér serken a lött sebeiből.

Már azt hittem, legéppisztolyoztam a fegyveremmel, amikor váratlanul megmozdul, majd két percen belül fölkel.

Mosolyogva előveszi a szekrényéből a saját Uziját, ami fémből van, megcsókolja, aztán felém nyújtja: inkább ezzel.

De hát a prózámban gondolta, s valóban majdnem megöltem!

Modifikált Uzik csak kevésbé hatnak rám, szól, és elneveti magát. Valamint, végül is, mi az, hogy valóság? Gondolj a kvantumelméletre.

Megfogom a fém, echte Uzit, és a saját halántékomra tapasztom. Inkább a saját buksimba töltök ólmot, kiabálom.

Szó sem lehet róla, válaszol a doki.

Engem.

Ölj meg újra, szólal meg ismét.

Aztán összecsuklik, és elterül a padlón, tekintélyes mennyiségű lövedék okozta szívdargó sebtől vérezve.

Kvantumvilág, gondolom magamban, ahol az okozat megelőzi az okot. Tudta, miről beszél.

Belelövök két sorozatot, és kísétálok a gőzölgő, puha, vaníliapuding illatú cellából.

A váróteremben egy trollanya ül gondterhelten, mellette egy minden bizonnyal kőkemény lélekpornóban szenvedő fiatalember. A trollanya előveszi az egyik aszott, lógó mellét, mire a fiatalember buzgón szopni kezd.

Őket is lelövöm.

Aztán: evés közben jön meg az étvágy, legéppuskázom az udvarra nyíló nyitott ajtó mögött keresztrejtvényt fejtő, integrált áramkörökből préselt nyugdíjast, és ki lépek az utcára.

Éppen egy lábát fájdalmasan húzó lúdvérc-psziborg, egy horzsolásokkal teli álomtündér, egy véres arcú földönkívüli sámán és egy szintúgy sebesült, újvidéki népviseletbe öltözött (csörgősipka, kényszerzubbony és tűzoltócipő) ember rohan el mellettem a viszonylag nagy, puha, papírmasé és hőre lágyuló műanyagból összeeszkábált szülővárosomban (hiszen szinte mindent, ami valóban régi volt, és fűzött hozzá némi emlék, legalább húsz-huszonöt éve lebontottak).

Ránézek az órára: még mindig dél van. Aha, cikázik át a szürkeállományomon, újabb valóságcsavar.

Aztán hirtelen megcsap a jellegzetes szagörvény: fém-, emberi és nem emberi veríték-, fű-, fanatizmus-, pánik- és félelemszag, valamint a már felsoroltak.

„Síkfuturizmus” ízelettem a fogalmat. Találomra, összeviszsa lövöldözök, fedezék nélkül, hisz úgy sincs jobb dolgom, amikor valami erős fájdalom hasít belém, és az elsötétedés előtt már csak annyit érzek, hogy a saját vértócsámban fekszem, arccal a gondosan formatervezett, süppedősen puha, ultramodern, sokadik generációs betonlapon.

Arc, arctalan, arcátlan, arclemosó, álarc, harc, arc-harc. Mindössze egyetlen betű a különbség, és mégis drasztikusan más értelem jutott nekik.

Varázslatos, suddogom el utolsó szavaimat a szerénytelenségemet elborító, hasogató, sötét fájdalomban. Még átsuhan az agyamon, hogy ez, amit érzek, autentikus fájdalom lehet, majd valami ragacsos és indigószínű végtelenség vesz körül, burkol be, és szippant, húz magába.